

Μέγαρα, 31 Οκτωβρίου 2017

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Ο “πανηγυρικός της ημέρας” την 28^η Οκτωβρίου, στην πλατεία Ηρώων των Μεγάρων υπό του κ. Λουκά Μπισταράκη, Παιδιάτρου, πρώην Προέδρου του Δημοτικού Συμβουλίου

Με κάθε επισημότητα γιορτάστηκε κι εφέτος όπως κάθε χρόνο η εθνική επέτειος της 28^{ης} Οκτωβρίου.

Μετά τη δοξολογία στον Καθεδρικό Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Μεγάρων και την επιμνημόσυνη δέηση στην πλατεία Ηρώων στα Μέγαρα εκφωνήθηκε ο **“πανηγυρικός της ημέρας”** υπό του συμπολίτη μας κ. **Λουκά Μπισταράκη**, Παιδιάτρου και πρώην Προέδρου του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Μεγαρέων.

Ήταν πραγματικά μία εμπνευσμένη ομιλία η οποία εντυπωσίασε όλους και ο κ. **Μπισταράκης** καταχειροκροτήθηκε.
Κατωτέρω αναφέρεται ο “Πανηγυρικός της ημέρας”, όπως εκφωνήθηκε από τον κ. **Λουκά Μπισταράκη**.

« Εμείς οι Ιλιαδορωμηοί, δεν έχουμε για ιδρυτικό συμβόλαιο ένα κατόρθωμα τεχνικό, όπως οι πυραμίδες , ή μια πολεμική πράξη όπως η γενοκτονία των Ινδιάνων.

Εμάς, μας έστησαν μπροστά στους θεούς μας και την ταυτότητά μας δυο ποιήματα του ΠΟΙΗΤΗ. Πρώτη μας γνώση η ΙΛΙΑΣ και η ΟΔΥΣΣΕΙΑ, πρώτος γενάρχης μας ένας ποιητής: ο ΟΜΗΡΟΣ και προτελευταία παρηγοριά μας για την γνώση και την απόγνωσή μας ένα συλλογικό ποίημα ενός αριστοκρατικού πολιορκημένου αλλά μη καθισμένου λαού:

Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΩΝ.

Και προτελευταία, πάλι παρηγοριά μας, το ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ του πολεμιστή- ποιητή , Οδυσσέα Ελύτη, ανθυπολοχαγού στην Πίνδο , το ‘40 .

Την εποχή εκείνη , κανείς, δεν περίμενε το θαυματουργό ξέσπασμα του λαού και τις νίκες στην Αλβανία. Ο πιο αισιόδοξος υπολογισμός των τεχνικών ήταν μια γραμμή αμύνης στο Βέρμιο, για μερικές βδομάδες, και έπειτα η μεταφορά της πρωτεύουσας στην Κρήτη.

Πως έγινε αυτό το θαύμα ;

<<Ξημερώνοντας τ’Αγιαννιού, με την αύριο των Φώτων, λάβαμε την εντολή να κινήσουμε πάλι μπροστά, για τα μέρη που δεν έχει καθημερινές και σκόλες.... Και τις λίγες φορές όπου κάναμε στάση να ξεκουραστούμε μ’ένα μικρό δαδί μια - μια εμοιραζόμασταν τη σταφίδα.. . . οι αιχμάλωτοι, βρομούσαν κρασί τα χνώτα τους, κι οι τσέπες τους γιομάτες κονσέρβα και σοκολάτες...

.....Μόνε σαν να πηγαίναμε ΜΠΟΥΛΟΥΚΙ ΑΝΑΚΑΤΟ, θαρρούσες, ΑΠ΄ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΕΝΙΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΧΡΟΝΙΕΣ Καπεταναίοι αγέλαστοι με το κεφαλοπάνι, και ΠΑΠΑΔΕΣ ΘΕΡΙΑ, ΛΟΧΙΕΣ ΤΟΥ ΄97 Η ΤΟΥ ΄12, -- ΜΠΑΛΤΖΗΔΕΣ ΒΛΟΣΥΡΟΙ ΠΑΝΟΥ ΑΠ΄ΤΟΝ ΩΜΟ ΣΕΙΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΕΛΕΚΙ, ΑΠΕΛΑΤΕΣ ΣΚΟΥΤΑΡΟΦΟΡΟΙ, ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΕΠΑΝΩ ΤΟΥΣ ΑΚΟΜΗ ΒΟΥΡΓΑΡΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΩΝ, ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ, ΔΙΧΩΣ ΜΙΛΙΑ, ΧΡΟΝΟΥΣ ΑΜΕΤΡΗΤΟΥΣ ΑΓΚΟΜΑΧΟΝΤΑΣ ΠΛΑΪ-ΠΛΑΪ διαβαίναμε τις ράχες, τα φαράγγια, δίχως να λογαριάζουμε άλλο τίποτα>>.

Οι άλλοι, οι απέναντι ;

<<Κείνοι που έπραξαν το κακό τους πήρε μαύρο σύγνεφο
δεν είχαν πίσω τους αυτοί Θειό μπουρλοτιέρη, πατέρα γεμιτζή

Μάνα που να 'χει σφάξει με τα χέρια της

Ή μάνα μάνας που με το βυζί γυμνό.

Χορεύοντας να 'χει δοθεί στη λευτεριά του χάρου!!>>

Οι πολεμιστές του ΄40 δεν πίστεψαν πως είναι υπεράνθρωποι. Θυμήθηκαν μονάχα την ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΥΠΟΣΤΑΣΗ ΤΟΥΣ. Ήταν άντρες με γυναίκες και παιδιά, είχαν τη δουλειά τους, το μαγαζί τους, το χωράφι τους. Είχαν μέσα τους το φόβο του θανάτου, όταν άφηναν τα σπίτια τους, τον ξεπέρασαν ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ ΠΟΥ ΟΔΕΥΕΙ ΣΤΗ ΜΑΧΗ. Έκαναν το χρέος τους, και όσοι ξαναγύρισαν στον τόπο τους πήγαν στις δουλειές τους. Μα κανένας δεν ήταν πια ο ίδιος. Τώρα πια ήξεραν πως είχαν αντικρύσει το θάνατο, ήξεραν πως ήταν άντρες.

Οι πιο πολλοί συνέχισαν τη δοκιμασία και τον αγώνα και στα τέσσερα χρόνια της κατοχής. Βλέπετε ότι πάντα: <<Για μας ήταν άλλο πράγμα ο πόλεμος για την ψυχή του ανθρώπου καθισμένη στα γόνατα της ΥΠΕΡΜΑΧΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ----ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΨΗΦΙΔΩΤΟ ΤΟΝ ΚΑΗΜΟ ΤΗΣ ΡΩΜΙΟΣΥΝΗΣ.

Ερώτημα .Γιατί σκόρπισε τα νιάτα του στο χιόνι ο ανθυπολοχαγός της Αλβανίας; Γιατί έδωσαν την ζωή τους οι μαχητές; Γιατί φόρεσαν για όλη τους τη ζωή τις μαύρες μαντήλες οι μαρτυρικές μανάδες; Όχι για ρέπος, μετοχές και ομόλογα, για ΦΥΓΟΣΤΡΑΤΟΥΣ . Δεν θυσιάστηκαν για τους δημαγωγούς των ψευδών διλημμάτων, για τον ΠΑΙΔΟΚΟΛΑΚΑ ΠΟΥ ΑΣΚΕΙ ΤΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΛΑΪΚΙΣΜΟΥ.

Πολύ καλά γνωρίζω πως αλλάζουν και πως άλλαξαν οι καιροί. Από καιρό ενεδρεύουν και караδοκούν ελκυστικά δαιμόνια. Κερνούν το μεθυστικό κρασί νεοπροσφερτων ιδεών. Προς αγιασμένες και δοκιμασμένες εικόνες χέρια απλώνονται απότομα, χωρίς ευλάβεια για την αναστήλωση αδοκίμαστων εικόνων. Οι θείες πατρίδες προσβάλλονται, ιερές λατρείες, γίνονται σκοποί και χτυπήματα θρησκευμάτων υπόπτων. Ο κοσμοπολιτισμός παρουσιάζεται ως απαρνητής και ως αντίμαχος της πατριδολατρείας. Τα περασμένα χωρίς εξαίρεση κηρύττονται ως εξαφανισμένα από προσώπου γής. Και λησμονείται πως υπάρχουν περασμένα ιδανικά και πράγματα που πάντα μακριά από το φώς του ήλιου και ως νεκρά θεωρούμενα, εξακολουθούν να είναι οι κυβερνήτες των ζωντανών. Και οι πατρίδες αντέχουν, γιατί είναι αδύνατον να λείψουν.

Είμαστε ένας λαός με παλικάρισία ψυχή, που κράτησε βαθιά τα κοιτάσματα της μνήμης του σε καιρούς ακμής και αιώνες διωγμών και άδειων λόγων. Τώρα που ο τριγυρινός μας κόσμος μοιάζει να θέλει να μας κάνει τρόφιμους ενός οικουμενικού πανδοχείου, θα την απαρνηθούμε άραγε αυτή τη μνήμη;

Οτι ,<<τούτη την πατρίδα, την έχομε όλοι μαζί και πλούσιοι και φτωχοί και σοφοί και άμαθείς.. Είμαστε στο εμείς και όχι στο εγώ>>.

<<Ναρθή ένας να μου ειπή ότι θα πάγη ομπρός η πατρίδα, στρέγομαι να μου βγάλη και τα δυό μου τα μάτια. Ότι αν είμαι στραβός και η πατρίδα μου είναι καλά με θρέφει. Αν η πατρίδα μου είναι αχαμνά δέκα μάτια νάχω, στραβός θα να είμαι>>.

Και σύμφωνα με τη ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ -- ΜΝΗΜΗ, η πολιτεία μας και τα κοινωνικά δρώμενα

και φαινόμενα είναι υποθέσεις όπου οι ζωντανοί κοινωνούμε με τους νεκρούς , μέσα από τα <<συμφωνημένα υπονοούμενα>>., και, πάντα, μέσα από τα<< συμφωνημένα υπονοούμενα>>, οι νεκροί ψηφίζουν συνεχώς στις συνάξεις μας και έτσι πεθαμένοι ,ζωντανοί και αγέννητοι, είμαστε αλληλέγγυοι και συνυπεύθυνοι. Και αποτελούμε,-- ζωντανοί και νεκροί , πάντα--των Ελλήνων τις Κοινότητες.

Αυτό είναι το θεμέλιο του Τρόπου μας, όπως το έθεσε 3 χιλιάδες χρόνια ,τώρα ο Σκοτεινός Εφέσιος ,<< μία η οδός άνω και κάτω η αυτή>> ΕΙΝΑΙ Ο ΚΟΙΝΟΣ ΜΑΣ ΛΟΓΟΣ. ΚΑΙ ΚΑΤΟΙΚΕΙ, ΑΥΤΟΣ Ο ΚΟΙΝΟΣ ΛΟΓΟΣ, ΠΑΝΤΑ,ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΜΕΔΟΥΛΙ ΤΩΝ ΚΟΚΚΑΛΩΝ ΜΑΣ, αλλά δεν τον ακούμε , σήμερα (μαγεμένοι από τη <<θεά Καλυψώ >>της επιστήμης και της τεχνολογίας, που μας υπόσχεται αθανασία και αιώνια νιάτα, να μας κάνει ανθρωποθεούς), ΕΤΣΙ ΙΔΙΩΤΕΥΟΥΜΕ ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΨΕΥΤΙΚΗ. Και έντρομοι ακούμε τα βήματα των Ερινύων, γιατί ξεπεράσαμε το Μέτρο. Για να επανέλθουμε στην αλήθεια, στο μέτρο, πρέπει να ρωτήσουμε τους νεκρούς, να κατέβουμε στον Άδη, όπως τότε ο Οδυσσέας, ευτυχώς σήμερα δε χρειάζεται ,επειδή έχουμε τα βιβλία, όπου κείτονται οι νεκροί. Π. χ, Ακούστε τον Ελύτη: << Όπου και να σας βρεί το κακό αδελφοί μου, όπου και να θολώσει ο νους σας μνημονεύετε Διονύσιο Σολωμό, μνημονεύετε Αλ. Παπαδιαμάντη η λαλιά που δεν ξέρει από ψέμα θ' αναπαύσει το πρόσωπο του μαρτυρίου>>.

Η γενιά του '40 ,ΝΙΚΗΣΕ, ΕΚΑΝΕ ΤΟ ΘΑΥΜΑ, επειδή, ζώντας, μέσα στις ελευθεροκοινότητες, τις θεμελιωμένες στην πίστη,-- ότι πεθαμένοι και ζωντανοί είμαστε αλληλέγγυοι και συνυπεύθυνοι--, κοινωνούσε με τους νεκρούς και έτσι, στα βουνά της Πίνδου ανέβηκαν και πολέμησαν << όλοι μαζί, μπουλούκι ανάκατο απ' όλες τις χρονιές και τις γενιές πλάϊ πλάϊ πολεμώντας χρόνους πολλούς πρίν, ..>>, έτσι έγινε το θαύμα του '40.

Και η Ελλάδα,, δεν μας οφείλει ποτέ τίποτε, ούτε απολογισμό καταστροφών ,ούτε επανόρθωση ζημιών. Εμείς της χρωστάμε το ένα , Ρήμα το δωρικόν: Τα Σα εκ των Σών..... Και η Ελλάδα, αν καταδεχτεί, θα μας σκεπάσει με τη Γαλανόλευκη.

Όπως σκέπασε τους ήρωες του 40, που τιμούμε σήμερα.

Ήταν πολλών ανθρώπων τα λόγια μου, ζωντανών και πεθαμένων , όπως έχω δηλώσει από παλιά ,είμαι ένας ταπεινός αντιγραφέας, ο έσχατος.

Ευχαριστώ τον κ. Δήμαρχο για την τιμή που μου έκανε.

Ευχαριστώ όλους εσάς, που είχατε την υπομονή να με ακούσετε.»

**Εκ του Γραφείου Επικοινωνίας
& Δημοσίων Σχέσεων**